

over haar onwetendheid geschaamd. Ze kende Parijs niet, het Fransch kostte haar moeite, en ze miste de brutaliteit, om haar gebrek aan kennis mee te bemantelen. Bovendien had ze veel te veel willen doen, en onder-vond eenige malen weerstand bij mevrouw Kelwin. Het afkijken van de nieuwe mode stond haar tegen. — Waarom zouden wij in Londen niet een eigen mode maken? vroeg ze. De Parijsche vrouwen vond ze te nietig, en te zeer allen hetzelfde. Maar ze had met hartstocht gewinkeld in de groote magazijnen. Perslot was ze oververmoeid en zeeziek geweest op den terugtocht. Maud had aan haar bed gestaan. — Fel ding, zei ze, en haar blik had iets moederlijks — het voornaamste euvel is, dat je boos bent.

— Ik ga er nooit meer heen, zei Ina slap, ik heb het graf van Napoleon niet gezien, het eenige wat me interesseerde.

— Dan zul je juist nog eens moeten gaan.

— Neen; en die Fransche mode is belachelijk. De eenige goed-gekleede vrouwen in Parijs waren Engelschen.

Maud lachte. Onderwijl voelden ze beiden wel, dat hun vriendschap een kleine crisis doormaakte. Duidelijk wist Ina het dien avond, toen George hun vroeg, iets over Parijs te vertellen. Ze spanden zich in, maar het gesprek wilde niet vlotten. Ze dorsten den humor van het geval niet aan: De coupeuse uit Parijs, die zoo vreemd en klein gestaan had in de Ville de Lumière. — Maar toen ze daarna in het matte licht van een schemerlamp zaten, en bijna niets meer van elkaar verwachtten, vroeg Ina licht: Heb ik jullie wel eens verteld hoe ik naar Engeland gekomen ben? — Ze wist natuurlijk, dit niet gedaan te hebben, ze had zelfs den naam van Frans nooit genoemd.

— Ik denk dat je zeeziek bent geweest, zei Maud.

George leunde achterover in zijn stoel. — Je kwam over Frankrijk.

— Neen, beide dingen: neen. Ze stak een cigaret aan, haar lippen trilden een beetje. — Ik ben in een kleine boot gekomen, een boeier, zoo'n ding, waar je gewoonlijk een eindje de rivier mee op vaart.

— Zoo, en? Wie hield het roer? Het klonk bijna gretig.

— George, vermaande Maud.

Maar Ina glimlachte gevlaid. — Een jonge man, dien ik.... oppervlakkig kende; — hij had bij ons in huis gewoond. Ik wist dat hij gaan zou, alleen, maar van mij was het een vlucht. Begrijp je, we waren elkaar totaal onverschillig; ik greep het maar aan, als middel om weg te komen. Hij wilde me eerst niet meenemen, perslot heeft hij me dan maar gelaten. — Nu zie of hoor ik nooit meer iets van hem, al langen tijd niet.

— Maar was het niet gevaarlijk?

— Hoe lang deden jullie erover?

Ze vertelde voort. In korte woorden — ze had niet geweten dat dit